

Arrest

nr. 160 827 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 30 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 15 januari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2014 wordt aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de mevrouw, :

[...]

wordt inreisverbod beperkt tot België voor 3 Jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 16/10/2014 gaat gepaard met dit Inreisverbod beperkt tot België

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11. §1,tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een Inreisverbod beperkt tot België van drie Jaar omdat:

131 ' voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Op 14/01/2014 werd door de politie van Leuven een PV opgesteld uit hoofde van Zwartwerk, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een Inreisverbod beperkt tot België van drie jaar opgelegd wordt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsnormen betoogt zij dat onmiddellijk werd gekozen voor de maximale duur van het inreisverbod van drie jaar en niet wordt gemotiveerd waarom niet een of twee jaar inreisverbod kon worden opgelegd. Zij citeert uitgebreid uit rechtsleer en rechtspraak en stelt dat in het kader van haar discretionaire bevoegdheid, het bestuur bij de bepaling van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets dient te maken. Verzoekster verwijst tenslotte nog naar artikel 11 van de richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven evenals een arrest van de Raad van State nr. 225 871 van 18 december 2013.

2.1.2. Verzoekster voert in essentie aan dat de bestreden beslissing niet of onvoldoende motiveert waarom automatisch de maximumtermijn van drie jaar werd bepaald bij het opleggen van het inreisverbod. Verzoeksters standpunt kan evenwel niet worden bijgetreden.

De bestreden beslissing verwijst inderdaad, zoals verzoekster stelt, naar het feit dat geen enkele termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek, dit wordt echter onmiddellijk daarna gepreciseerd in de bestreden beslissing aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak, met name het feit dat de politie van Leuven ten aanzien van verzoekster een PV opstelde uit hoofde van zwartwerk.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, houdt de formele motiveringsplicht niet in dat moet gemotiveerd worden waarom geen andere termijn wordt opgelegd, doch enkel waarom *in casu* de termijn van drie jaar werd opgelegd. Verzoekster betwist in het eerste middel niet dat ten aanzien van haar een PV wegens zwartwerk werd opgesteld, evenmin betwist zij dat de feiten die daar aan ten grondslag liggen. De Raad stelt aldus vast dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, maar ook motiveert met betrekking tot de specifieke omstandigheden van de zaak, zoals vereist is door artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert aldus wel degelijk waarom gekozen werd voor een termijn van drie jaar. Uit de motiveringsplicht volgt niet het gemotiveerd worden waarom geen andere termijn wordt opgelegd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, noch voert zij concrete elementen aan waaruit kan blijken dat werd nagelaten met alle specifieke elementen van de zaak rekening werd gehouden. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet evenals van de materiële motiveringsplicht. Na een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsnormen voert verzoekster in concreto aan dat ten onrechte werd besloten dat verzoekster gevaar zou vormen voor de openbare orde. Zij voert aan dat zij niet werd veroordeeld en verwijst naar het vermoeden van onschuld. Zij vroeg het desbetreffende pv op maar wacht hier nog steeds op. Zij wijst er verder op dat zij, in tegenstelling dat wat in het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15 januari 2014 werd gesteld, zij via haar advocaat een kopie van haar paspoort, identiteitskaart en verblijfskaart in Zweden heeft overgemaakt. Zij verklaart haar onschuld "uit te

schreeuwen" en zich niet schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk. Zij verklaart dan ook dat het genoemde pv niet aan de basis kan liggen van een inreisverbod van drie jaar.

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat van een motief betreffende de openbare orde geen sprake is in de bestreden beslissing. Het middel mist wat dat betreft feitelijke grondslag.

In de mate verzoekster aanvoert dat het motief met betrekking tot de vaststelling van zwartwerk niet rechtsgeldig is aangezien zij nog niet werd veroordeeld, merkt de Raad op dat het in het kader van de administratieve besluitvorming niet vereist is dat verzoekster reeds werd veroordeeld door een rechtbank. Te dezen is enkel vereist dat de motieven steun vinden in de gegevens van het dossier en dat de feitelijke elementen van de zaak zorgvuldig werden vastgesteld. In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag van de federale gerechtelijke politie te Leuven van 14 januari 2014 waaruit blijkt dat verzoekster aangetroffen werd als masseuse in een massagesalon. Lezing van dit verslag leert dat verzoekster de deur opende en bevestigend antwoordde op de vraag of zij er masseuse was. Waar verzoekster aanvoert dat zij geen inzage heeft gehad in het "zogenaamde PV" merkt de Raad op dat dit administratief politieverslag zich in het administratief dossier bevindt en verzoekster hiervan kennis kon nemen. Het feit dat het pv zelf, als bewijsstuk in een lopend gerechtelijk onderzoek, zich niet in het administratief dossier bevindt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de relevante feitelijke elementen waarop de bestreden beslissing gesteund is, zich in het administratief dossier bevinden. Verzoeksters verklaring in het middel dat zij enkel op bezoek was bij landgenoten met een massagesalon is niet van aard de politionele vaststellingen waarop de bestreden beslissing steunt, te weerleggen.

In de mate verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk in het bezit was van een identiteitskaart en paspoort en een Zweedse verblijfskaart, merkt de Raad op dat zij zich daarmee richt op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2015. Deze beslissing maakt geen deel uit van het voorwerp van het huidige beroep. Zij diende tegen dit bevel geen beroep tot nietigverklaring noch een schorsingsverzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Uit de gegevens overgemaakt door beide partijen blijkt bovendien dat verzoekster op 22 januari 2014 werd gerepatrieerd naar Zweden, hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster een verblijfskaart had voor Zweden. Het middel is in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT